

Шрек

Глава перша, в якій читачі знайомляться зі Шреком

«... Колись, давним-давно, жила-була прекрасна принцеса. На неї було накладено жадливе закляття, яке міг зняти тільки перший поцілунок її любові. Принцеса перебувала в ув'язненні в замку, що охороняється страшним вогнедихаючим Драконом. Багато браві лицарі намагалися звільнити її з цієї жадливої в'язниці, але це не вдавалося нікому. Вона чекала в замку Дракона, в самій верхній кімнаті найвищої вежі, чекала свою справжню любов, і першого поцілунку любові ... »

- Цікаво, чи відбудеться це коли-небудь? - запитав сам себе Шрек з підлим смішком, видаючи сторінку з книги казок, яку він читав.

Він робив це, сидячи в туалеті - у багатьох адже є така звичка - читати, перебуваючи в цьому місці, хоча не можна сказати, щоб це була дуже хороша звичка. І вже зовсім не годиться використовувати вириті з книги сторінки так, як це зробив Шрек зі сторінкою, на якій був намальований прекрасний принц, який рятує принцесу. Втім, якщо врахувати, хто такий був Шрек ...

Шрек був троль, гоблін, або, попросту, людоджер. Правда, він нікого з людей насправді не їв - у нього було досить інший, більш смачною і вишуканою їжі - паштет з тухлого м'яса, варення з гусениць, вино з гнилих ягід - в загальному, все те, що люблять і охоче їдять людоджери на сніданок обід та вечеря.

Але зовнішність у Шрека була цілком людодська і досить значна - восьми футів зросту, втричі товщі звичайної людини, з шкірою зеленого кольору і лисою головою ... А вуха у нього були довгі, рухливі і згорнуті у вигляді трубочок, на зразок сухого листа, що стирчать з боків голови. У роті виднілися величезні жовті зуби, а над очима під вузьким похилим чолом

топорщілись густі кошлаті брови. Такого страхіття цілком можна було злякатися!

Вийшовши з туалету, Шрек зачинив за собою двері і з задоволенням потягнувся. Сонце схилилося на захід і висвітлювало болото, на якому жив Шрек, таємничим західним світлом. Це була лощина, оточена з усіх боків похмурим, темним лісом. Житло Шрека знаходилося під корінням старого-престарого величезного дерева. Вся верхівка дерева згнила і розсипалася, коріння оголилися і стирчали з схилу пагорба, утворюючи навіс, і ось під цим-то навісом і був будинок Шрека. Залишок стовбура дерева був всередині порожній, і в ньому проходила камінна труба, яка зараз злегка диміла.

Шрек стояв, із задоволенням дивлячись на свій будинок, осяяний світлом призахідного сонця. Найбільше він любив тишу і спокій, а розташоване в лісовій глушині житло на болоті цілком цей спокій забезпечувало. Недалеко від будинку було затхле озерце, в якому Шрек мав звичай купатися. Ось і зараз, ще раз солодко потягнувшись, він попрямував до озерця. Скинувши одяг, Шрек стрибнув у воду. Досхочу похлюпатися в болотній твані, він вирішив до вечері зайнятися справою, яке відкладав уже кілька днів.

Підібравши великий рівний шматок деревної кори, Шрек примостив його на тринозі з кострубятих гілок на пагорбі, ще яскраво освітленому сонцем, і, винісши з будинку фарби і пензлик, почав малювати. Спочатку на шматку кори з'явилася схожа на грушу зелена фізіономія, потім злобно вискалений рот з довгими і гострими зубами, люті вирячені очі, вуха трубочкою ... Цілком очевидно, що це був автопортрет Шрека. Тільки ось вираз обличчя у нього зараз мало було схоже на намальовану їм злісну пику - воно було задоволеним і умиротвореним - Шрек пишався своїм малюнком, який йому дуже подобався. Він довго з розчуленням дивився на портрет, а потім, не стримавши своїх почуттів, чмокнув його в губи. Фарба на портреті ще не просохла, і на губах Шрека відбилосся велика червона пляма. На малюнку Шрек зробив велику напис: «Бережись! Велетень-людоджер! ». Закінчивши роботу, він поставив виготовлений плакат на жердині біля входу в свою балку.

Як ми вже сказали, Шрек любив самотність, і за його задумом плакат повинен був захистити його від небажаних відвідувачів. А відвідувачі ці були навіть ближче, ніж Шрек міг припускати.

Глава друга. Хто збирався до Шрека в гості

На дверях корчми довколишнього селища, Дюлонга, ось уже кілька днів красувався плакат, дуже нагадує намальований Шреком, з тією лише різницею, що на ньому було написано: «Розшукуються велетні-людодіди! Винагорода! », і намальовані мішки з грошима. Пояснення цьому було просте - лорд Фарквуд, правитель Дюлонга, розвісив такі плакати всюди. Він вважав себе великим людиною, і навіть змушував усіх своїх підданих іменувати себе королем, хоча не мав не тільки королівського, але навіть герцогського титулу. І піддані іменували свого лорда королем - що їм ще залишалося робити? Але крім людей у

володіннях лорда Фарквуда проживали і інші істоти, впоратися з якими було набагато важче. Трохи пізніше ми про це почуємо, а поки подивимося, що ж робилося в цей вечір в корчмі.

Там сиділа і випивала галаслива компанія - сьогодні тут зібралися самі гарячі голови селища. Як завжди, заводієм за столом був Джеррі - високий хлопець, розв'язний і хвалькуватий.

- Що за біда - людожер? - просторікував Джеррі, осушуючи черговий стакан. - Наш лорд готовий відвалити за його упіймання купу грошей! Так на ці гроші можна купити все пиво в тутешньому трактирі ... Я знаю, де живе людожер - на болоті. Я був там минулого літа, коли косив сіно для своєї корови. Ця зелена неповоротка туша годиться тільки дітей лякати, а ми - ми що, не чоловіки? Вперед! Здолаємо його і доставимо в замок!

По правді кажучи, у товаришів по чарці Джеррі були деякі сумніви щодо того, чи варто займатися таким ризикованим промислом. Якби за столом в цей вечір було випито на дюжину кувалд елю менше, невідомо, чим би закінчилася розмова, але міцний ель зробив свою справу - з десятків розпалених чоловіків висипали з корчми і стовпилися на дорозі навколо Джеррі, який, нахилившись, креслив прутиком в дорожнього пилу. Джеррі малював, як пройти на болото до дому людожера. Виявилось, що дорога багатьом знайома, і це додало впевненості в успіху підприємства. Чоловіки хапали стоять біля паркану вила і ціпи, войовничо розмахували палицями. Хтось роздобув мотузку, щоб зв'язати людожера, а хтось підпалив смолистий факел і засунув його в руки Джеррі, що стояв в середині натовпу і підбадьорював своїх вояків. Джеррі підняв факел над головою:

- Вперед! Ми захопимо людожера і отримаємо нагороду! - закричав він.

Глава третя. Лорд Фарквуд хоче навести порядок в своїх володіннях, а Осел робить не надто вдалий політ і знайомиться зі Шреком

На наступний ранок в замку лорда Фарквуда (або короля Фарквуда, як він сам вважав за краще іменуватися) можна було спостерігати незвичайну картину.

З усіх боків до замку йшли люди. Це були і селяни, які живуть на прилеглих до замку землях, і стражники, що служили в замку, і взагалі сторонні, які прийшли з-за меж «королівства» Фарквуда. І всі вони вели, везли, несли або тягли якихось надзвичайних звіряток, чоловічків, а то і взагалі таке, що навіть не мало назви.

Проїхала критий віз, запряжена парою коней, в заґратоване вікно якої визирала фізіономія, точь-в-точь така ж, як на оголошенні, яке викинув Шрек. Слідом вели цілу шеренгу гномів, із скутими руками, на загальному ланцюжку. Тих, хто не хотів йти і впирався, безжально підстьобували батогами стражники в латах і шоломах, з мечами на перев'язях.

Всі ці люди і ті, кого вони вели, тягли або супроводжували, направлялися до великого столу, що стояв на галявині поблизу замку. За столом важливо сидів Гейнц - капітан палацової варти. Він був в латах, але без шолома (шолом лежав тут же, на столі). Позаду Гейнца застигли двоє латників в повному озброєнні - з мечами, списами і арбалетами за спиною, готові до будь-яких несподіванок. Біля столу юрбилася строката черга.

- Отримай за відьму двадцять шилінгів! - говорив Гейнц високому худому чоловікові з довгим чорним волоссям. - Заберіть її! - додав він, звертаючись до стояли поруч козакам. Один з них поспішно вихопив з рук у літньої жінки в чорній сукні посох і переломив його об коліно, інші підхопили її під руки і повели, а чоловік відійшов, з задоволеним виглядом перераховуючи монети.

- Наступний! - закричав Гейнц.

Тим часом стражники, підсадивши, захали відьму в фургон, і зачинили двері - фургон був уже битком набитий різними надзвичайними тваринами. Ще більше їх чекало своєї долі тут же поруч.

Наступним був старий, очевидно столяр - в фартусі, з натрудженими великими руками. Він тримав дивного маленького чоловічка, схоже, зробленого з дерева, з довгим гострим носом, якого посадив на стіл перед Гейнцем.

- Що у нас тут? - діловито запитав бравий капітан.

- Це дерев'яний хлопчик, - відповів столяр.

- Ні, я не дерев'яний, я справжній! - відчайдушно заволав хлопчисько. Але це була брехня, і тут же на очах у всіх його ніс почав зростати, і витягнувся на цілий ярд. Гейнц був в захваті.

- Чудово! П'ять шилінгів за одержиму дияволом іграшку, - сказав він, дістаючи монету з стоїть перед ним скриньки. - Вивести його. Наступний.

Наступною була літня селянка в чепчику, що тримала на поводі Осла. Уже деякий час Осел намагався привернути її увагу, смікаючи привід, а коли та злобно шипіла на нього, він бурмотів:

- Я можу виправитися! Будь ласка, дай мені ще один шанс! - але вона не звертала на його слова уваги.

Почувши заклик Гейнца, стара підійшла до столу - Осел упирався, натягуючи вуздечку.

- Що у нас тут? - в черговий раз запитав Гейнц.

- Ну ... У мене говорить осел, - сказала жінка, люто смікаючи привід.

- Дуже добре. Цей піде за десять шилінгів ... якщо ви зможете довести свої слова.

- Давай, мій маленький дружок! - солодким голосом звернулася жінка до Осла, знімаючи з його морди вуздечку. Але Осел тільки дивився на неї, кліпаючи великими карими очима.

- Ну! .. - простягнув Гейнц. Його інтонація не віщувала нічого доброго.

- Ох, він просто трохи нервує! Взагалі-то він такий базіка, - зачестила жінка, улесливо заглядаючи Гейнц в очі, і тут же люто напустилася на осла: - Ну ти, давай! А то ... - І вона замагнулася кулаком.

- Зрозуміло, - промовив Гейнц, - Досить. Варта!

- Ні ні ні! Він каже! Він може! - І жінка, скерував рот і щільніше стискаючи губи, загнусавіла: - Я говорив осів, я можу говорити і можу не говорити ... Я можу сказати все, що завгодно ...

- Приберіть її з моїх очей, - недбало махнув рукою Гейнц, і стоять за його спиною латники дружно зробили крок вперед.

Вони схопили стару за руки і потягли. Та несамовито брикала, вигукуючи:

- Ні ні! Я клянусь, немає! - і вона випадково піддала ногою клітку, яку тримав в руках стояв слідом за нею в черзі хлопчик. У клітці сиділи якесь дивне істота з великими крилами, що випускає м'який золотистий світло. Розсипаючи золоті іскри, клітина злетіла високо в повітря, і, падаючи, попала прямо на голову Осла. Здавалося, в сторони бризнув сніг вогню. Осел весь огорнувся золотим сяйвом, замотав головою, і ... плавно піднявся в повітря!

Він летів все вище і вище, як би загібаючи повітря ногами, розмахуючи хвостом і пасма вухами, а все, розкривши роти, ошелешено дивилися на нього, і тільки хлопчик, який приніс клітку з чарівною метеликом, руки в боки, прийняв вигляд гордий і незалежний.

- Ей, я можу літати! - скрикнув Осел, піднявшись на кілька ярдів.

- Він може літати! - шумно видихнула натовп.

- Він може літати ... Він може говорити! - схаменувся Гейнц, скочивши на ноги.

- Точно! - вигукнув Осел. - Ніхто ще не бачив літаючого говорить осла! Можливо, ви бачили політ і навіть суперполет, але, б'юся об заклад, ви ніколи не бачили політ осла! - Осел все піднімався і піднімався над землею, і до цього моменту був уже на висоті десятка ярдів.

Але раптово золоте сяйво, що оточувала його, почало швидко згасати. Осел неодмінно закрутив головою, і тут все скінчилося - золоте сяйво згасло, Осел стрімголов полетів вниз, впав на землю, покотився шкереберть, і мить по тому вже сидів на траві, киваючи головою і намагаючись зрозуміти, що сталося.

Гейнц отямився першим.

- Взяти його! - закричав він, вказуючи своїм охоронцям на Осла. Ті кинулися на видобуток, трясучи латами, наче пірнаючи в воду, а за ними кинулися всі інші стражники. Але Осел зумів вислизнути від незграбних ловців, закутих у залізо, ухилився ще від одного солдата, який намагався перехопити його, і поставив такого відчайдушного стрекоча по лісі, який починався тут же поруч, що, пусти хто вслід йому стрілу, вона б, напевно, безнадійно відстала.

Осел мчав по кущах і купинах, перестрибуючи через каміння і ями, ухиляючись від дерев і пнів, що виникають перед ним в лісовому сутінках, весь час озираючись на стражників, що біжать за ним, і раптово, на всьому скаку, врізався у щось зелене і дуже велике.

Це був Шрек, який прикріплював до дерева черговий страхітливий плакат. На плакаті був намальований череп зі схрещеними кістками, і чорними літерами написано: «Прохід заборонено!».

Осел, оглушений ударом, сидів на землі - він тільки притиснув вуха і в жаху закрив очі, коли Шрек грізно повернувся до нього. І в цей момент прийшла погоня - їх було більше десятка, захеканих, гримлять латами і зброєю, і вони в розгубленості зупинилися, побачивши Шрека, а Осел, прийшовши в себе і негайно зорієнтувавшись в обстановці, ментально сховався за його спиною.

Гейнц безстрашно виступив вперед.

- Гей ти, людожер! - гукнув він Шрека, злегка затинаючись, але не від страху - звичайно ж, немає! - а, напевно, просто тому, що задихався ...

- Так? - відгукнувся Шрек, руки в боки і презирливо кривлячи губи.

Гейнц, в роті у якого чомусь раптово пересохло, витягнув з-за пазухи пергамент з великою синьою буквою «Ф» на звороті, розгорнув її, і, як би почерпнув в цьому рішучості, заявив:

- За наказом лорда Фарквуда я уповноважений ... Е ... Заарештувати вас обох! .. І ... І перемістити вас в призначене для цього ... Гм ... Вільний поселення ... По ... Зрозуміло?

У той час, поки Гейнц вимовляв цю тираду, Шрек не поспішаючи підходив все ближче, все більше презирливо посміхаючись, і, нарешті, нахилившись до нього, сказав:

- Зрозуміло. А де ж твоя армія?

Гейнц розгублено обернувся. На землі валялися щити, мечі, списи, а один спис, ще не встигло впасти, стояло сторч, повільно кренячись до землі, але жодного солдата не було - вони зникли, немов сдунуті вітром. Осел, виглядаючи з-за спини Шрека, дивився на Гейнца і скалився самим недвозначним чином.

Спис нарешті хитнувся і в повній відповідності з законами тяжіння лягнув на землю. Гейнц, розкривши рот і витріщивши очі, хитаючись, відступив на пару кроків, повернувся, і побіг геть так стрімко, що цілком міг би змагатися в цьому з Ослом, коли той тільки що мчав по лісі, тікаючи від Гейнца. Зараз же Осел дивився йому вслід і продовжував посміхатися. Що ж до Шрека, то він презирливо пирхнув, повернувся, і, не обертаючись, широко покрокував у протилежний бік.

Осел деякий час залишався на місці, споглядаючи втеча ворога. Не встиг, проте, Шрек пройти і двадцяти кроків, як Осел кинувся за ним і запитав:

- Можу я сказати тобі дещо?

Шрек, почувши голос, обернувся, але Осел в цей момент якраз перебував з протилежного боку і продовжував базікати:

- Послухай, ти був просто приголомшливим! Це неймовірно!

Шрек повернувся, тепер в інший бік, і, нарешті, побачив Осла:

- Ти говориш зі мною? - запитав він грізно.

Але Осла на місці не було - він уже перемістився вперед і відповів:

- Так, я говорю з тобою!

Шрек від несподіванки аж підскочив.

- Я хочу сказати, що ти поведився приголомшливо ... з цими стражниками ... там ...

Шрек продовжував широко крокувати, а Осел пританцьовував і підстрибував поруч з ним, забігаючи вперед то праворуч, то ліворуч, і невпинно базікав:

- Ти їм показав! Як вони побігли! Це було так весело!

Шрек нарешті скупосміхнувся і відповів:

- Так, це було непогано. Точно!

- Як чудово бути вільним! - торочив Осел.

Шреку, нарешті, це набридло. Він люто зупинився і повернувся до Осла:

- А тепер, чому б тобі не піти і не відсвяткувати твою свободу з твоїми власними друзями? - і,

відвернувшись, він знову попрямував.

Осел зупинився в деякій розгубленості:

- Але ... У мене немає друзів! І я не повернуся туди з власної волі, - він знову припустив слідом Шреку. - Ей, почекай хвилинку! У мене є чудова ідея! Я піду з тобою. Ти - приголомшлива зелена бойова машина, ми разом можемо таке повернути! ..

Шрек знову зупинився і повільно повернувся до Осла, який як раз скочив на великий камінь, так що його морда була на рівні Шрека, вираз обличчя якого було невимовно - Осел йому вже порядком набрид. Шрек підняв руки, скорчив найстрашнішу міну, на яку був здатний, і дико закричав - абсолютно так, як він кричав недавно, лякаючи селян, які стали з трактиру до його дому.

Але на Осла цей прийом не справив того враження, на яке розраховував Шрек - Осел тільки трохи подався назад, дивлячись на Шрека з великою повагою, і сказав:

- О, це було дуже страшно! Можливо, мені не варто було тобі це говорити, але, якби не твоє дихання, ми могли б працювати разом, - Осел зістрибнув з каменя і знову, як ні в чому не бувало, подався за Шреком. - Все, в общем-то, непогано, але з твого рота так смердить ...

Шрек йшов далі, не звертаючи на Осла ніякої уваги. Попереду, трохи вище зростання Шрека, лежав стовбур дерева, що впало, спираючись на укуси з боків стежки. Бажаючи будь-яким способом привернути увагу співрозмовника, Осел скочив на дерево, звис з нього, і заявив прямо в обличчя Шреку, так що той знову відсахнувся від несподіванки:

- Мій ніс не витримує цього!

Шрек схопив Осла за морду, намагаючись змусити його замовкнути, але той продовжував тараторити:

- Це так! .. Але мені здається, що якщо ти будеш їсти виноград, це можна буде якось виправити.

- Чому ти йдеш за мною !? - заволав Шрек, відштовхуючись морду Осла і пускаючись в подальший шлях.

- Я скажу тобі, чому! - вигукнув Осел, стрибаючи з дерева і слідуючи за Шреком.

Він забіг вперед, і, заглядаючи в обличчя Шреку, неймовірно гугнявим голосом заспівав:

Я самотній, як метелик,

Як бурею зірваний листок!

О, як би мені друзів знайти,

Приємно з ними так йти!

Але все мене лише женуть геть,

Як сонце проганяє ніч.

Ніхто ніяк при світлі дня

Не хоче пожаліти мене!

- Припини співати! - закричав Шрек, не в силах терпіти цієї нової витівки. Він схопив Осла однією рукою за вуха, інший за хвіст, підняв, як пушинку, і відставив на узбіччя дороги, як переставляють посуд на столі. - Не дивно, що у тебе немає друзів!

Але Осел нітрохи не зникнув, а розцвів задоволеною посмішкою:

- Нарешті! Тільки справжній друг може сказати всю правду в очі!

Шрек в розпачі сплеснув руками:

- Послухай, маленький Осел! Подивися на мене: який я?

- О, - сказав Осел, оглядаючи поглядом випрямити перед ним на весь зріст Шрека, - О! Дуже високий, так?

- Ні! - вигукнув Шрек, - Я людожер! Пам'ятаєш: «Хапайте ваші вила і смолоскипи, візьмемо його!». А як вони потім тікали? Ах, так, ти цього не бачив ... Але все одно! Невже це не турбує тебе?

Осел з готовністю похитав головою:

- Ні!

- Зовсім?! - з подивом запитав Шрек.

- Зовсім зовсім!

- О! - здивувався Шрек.

- Слухай, ти мені подобаєшся! Як тебе звати? - запитав Осел. - У тебе напевно має бути якийсь видатне ім'я, під стати твоєю незвичайної і значної зовнішності!

- Е-е ... Шрек, - відповів той розгублено, і, не знаходячи більше слів, знову пішов уперед.

- Знаєш, чомусь ти мені до душі, Шрек! З тобою я нікого не буду боятися. Це мені подобається, Шрек, все буде в порядку! - торочив Осел, крокуючи поруч.

У цей час вони підійшли до краю лощини, де жив Шрек. З високої кручі відкривався прекрасний вид на похмуре болото, старе дерево, під яким стояла маленька хатинка, гниле озерце і очерети.

- Ви тільки подивіться на це! І кому ж подобається жити в такому місці? - вигукнув Осел несхвально.

Шрек підійшов до нього:

- Це мій будинок, - сказав він сварливо, і почав спускатися в долину.

Осел на мить розгубився, але тут же знову пожвавився:

- О, як тут чудово! Просто прекрасне місце, - і, прямуючи слідом, завмер в фальшивому захваті перед величезним каменем: - О, мені подобається цей кругляк, це чарівний камінь! Знаєш, ти такий приголомшливий, - продовжував він підлещуватися перед Шреком, спускаючись слідом за ним до болота.

Нарешті, вони спустилися зі схилу. Біля входу в долину стояв на цівку колишній плакат - «Бережись! Велетень-людоджер!», А поруч з ним красувався новий, з страхотливою написом: «Звідси не повертаються!».

Підбігши до плакатів і розглянувши їх, Осел запитав:

- Напевно, ти часто влаштовуєш у себе вечірки, так?

- Мені подобається жити в самоті, - повчально заявив Шрек, прямуючи до будинку.

- Знаєш, мені теж! - вигукнув Осел. - Є і ще інші речі, в яких ми схожі ... То, се, п'яте-десяте ... - до цього моменту Шрек дійшов до будинку і взявся вже за ручку дверей. - Послухай, а можу я залишитися з тобою?

Шрек скривився, наче взяв в рот цілий лимон, і навіть втягнув голову в плечі - така перспектива привела його в жах.

- Що?! - заревів він, повертаючись до Осла.

- Ну, можу я залишитися з тобою? Будь ласка! - повторив Осел, нітрохи не зніяковівши і запобігливо посміхаючись.

- Звичайно ... - протягнув Шрек, бридко посміхаючись.

- Так?

- Ні !!! - люто закінчив Шрек, знову беручись за ручку дверей.

Але не так просто було звільнитися від Осла. Він кинувся вперед, встав на задні ноги, а копитами передніх уперся Шреку в груди, і заволав плакали голосом:

- Будь ласка! Чи не проганяй мене! Я пропаду один, мені не вижити там поодиночі, не можна ж бути таким безжальним ... - на очі його, здавалося, ось-ось навернуться сльози, - Ну, може бути, ти саме такий, але тому-то ми і повинні бути разом, ти повинен дозволити мені залишитися, будь ласка, будь ласка! - голосив Осел.

- Добре Добре! - не витримав цієї атаки Шрек. - Подивися на мою кімнату, - сказав він, відчиняючи двері.

Осел не змусив себе просити двічі. Ледве двері прочинилися, він влетів в кімнату попереду Шрека, і з ногами скочив у крісло, розмовляючи без уяву:

- О, це буде чудово! Ми тут всі переставимо, і ... і ... Де я повинен спати? Ну ... Спати де?

Шрек витягнув руки вперед, немов хотів схопити Осла за горло.

- Зовні !!! - прогарчав він, вказуючи на двері.

- О, мені здається, це ще нічого, - пробурмотів Осел, збентежений цієї скаженої спалахом, опускаючи очі і злязачи з крісла. - Але я знаю тебе, а ти знаєш мене ... Мені здається, це найкраще, що я міг отримати ... Гарзд, я виходжу, - і він попрямував до дверей. - Добраніч!

Шрек стояв біля дверей, не знаходячи слів від люті. Як тільки Осел ступив за поріг, Шрек так грукнув дверима, що весь будинок затремтів.

Осел згорнувся перед дверима, як собака, і знову затягнув свою тужливу пісню про повній самоті і безжальному ставленню з боку всього світу. Шрек деякий час, щоб заспокоїтися, ходив по кімнаті, а потім зайнявся приготуванням вечері.

Персонажі

Шрек

Шрек – зелений велетень у казковому царстві. У героя однойменного мультика зелена шкіра і подовжені вуха у вигляді трубочки. Шрек високий, у нього трохи випирає живіт.

Батьківський контроль носить бежеву холщову сорочку, жилетку і темно-коричневі штани.

Шрек відлюдник і вважає за краще жити виключно на болотах. Він не дуже жалує гостей і найчастіше похмурий. Єдиний, хто згоден терпіти таку поведінку - це товариська Осел і принцеса Фіона, яка щиро любить добродушного велетня

Фіона

На початку першої частини франшизи Фіона постає перед нами прекрасною принцесою в людській подобі. Вона живе в занедбаному замку і чекає, поки її врятує чарівний принц. Але замість принца приходять грубий і некрасивий Шрек. Його за принцесою послав якийсь лорд Фаркуад, пообіцявши натомість звільнити будинок огра від казкових істот. Фіоне нічого не залишається - тільки підкоритися і піти за зеленим визволителем в замок свого

майбутнього нареченого Фаркуада. Так знайомляться головні мультиплікаційні персонажі. Шрек поводить з принцесою не надто дружлюбно. І все-таки за час своєї подорожі вони встигли перейнятися один до одного почуттями. Потім з'ясується, що над Фіоною тяжіє прокляття: ночами вона стає такою ж зеленою і непривабливою, як Шрек. Після довгих роздумів Фіона відмовляється від своєї краси, цілує малопривабливого, але відданого і добродушного Шрека, а потім перетворюється назавжди в огра. У наступних мультфільмах Фіона і Шрек одружилися і завели трьох дітей

Віслук

Мультфільм наповнений цікавими героями, але є просто незабутні персонажі. Шрек відправляється визволити Фіону з вежі на пару з набридливим Ослом. Осел багато базікає і може здатися дурним, але насправді він просто компанейское і добродушне тварина. Своєю звичкою говорити вголос усе, що він думає, Осел дратує огра. Але саме цього героя вдається переконати Шрека в тому, що заради своєї любові він повинен ризикнути, відправитися на церемонію одруження Фіони і лорда Фаркуада і зізнатися принцесі в своїх почуттях. Згодом Осел стане другом сім'ї і буде змагатися за звання кращого друга з Котом у чоботях. Ще один пікантний факт: у Осла зав'яжеться роман з драконихи, яка стерегла Фіону в замку, персонажі одружаться і у них народяться діти-гібриди.

Лорд Фаркуад

Лорд Фаркуад - жорстокий, жадібний людина, яка хоче офіційно стати королем Дюлока. Повна ступінь його жорстокості розкривається в кінці фільму, коли він загрожує зловити Шрека і почетвертували його.